

Колевъ прѣкъсна мълчанието прѣвъ: „Дяволъ си, бе брате; изъ вира си изваденъ; има ли тамъ още много като тебе?“

— Остави се, холамъ! Кой му гледà дяволитѣ! . . . — За нашитѣ ми домиля, като висѣхъ въ вира: „ще плачатъ“, си рекохъ, „какъ ще се развикатъ въ къщи домашнитѣ!“

Тѣй като си приказваха, напрѣдѣ имъ се изпрѣчи една непроходима планинска стѣна. Тѣ съгледаха прилѣпена къмъ нея малка черна стрѣха.

Почукаха на вратата. Отъ ниското прозорче на пята идѣше свѣтлина. Другаритѣ разбраха, че това е крѣчма. Тамъ рѣшиха да прѣнощуватъ.

VI. Крѣчмата.

Въ крѣчмата бѣха се прибрали десетина работници по шосето. Между тѣхъ нашитѣ другари познаха стареца, комуто се прѣсмиваха: „тамъ хе-е-е!“

Милчевъ почерпи цѣлата дружина, умалчавайки причината на радостта си, защото го бѣше срамъ да каже за прѣмеждието си. Старецътъ го запита: „има ли ловъ?“ А Милчевъ шеговито отвърна: „Азъ ходихъ, дѣдо, за раци; другарѣтъ ми лови зайци. Знаешъ ли тамъ въ вира, какви раци имало? Ама нели не знамъ, подъ кой камъкъ се криятъ, нѣма ни единъ!“